

II

ANDANTE CANTABILE

Nergens....

Is nergens dan voor ons gelegen
het land van teeder samenzijn?
Als ik mij naar u wil begeven,
welk stel van machten breekt de lijn?

Het zijn de menschen niet die scheiden
wat zalig samenvloeien bond;
de golven van hun gif verglijden
langs d'enge groeven om hun mond.

Oneindig sterker zijn de brekers,
lief, die ons doodlijk schaden gaan;
en schaden gaan zij, wat het zekerst,
het veiligst scheen in ons bestaan:

de gouden schrijn waar ons verlangen
inééngesleid rust bij elkaar,
wordt, door het spattend schuim bevangen,
verzwolgen in een korte baar.

Want nimmer is die vloed te weren,
die zich uit vreemder wereld spoedt:
ook heimwee en verlangen keeren
de kolk in van 't getij, dat woedt.

Ach, nergens is voor ons gelegen
het land van teeder samenzijn,
heen stroomt in vormeloos bewegen
van u, van mij, wat vreugd, wat pijn.